Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος .	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 17 Δεκεμβρίου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 3*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Ἂν ἤξευρε τὸ χειρισμό του, αὐτός; ὁ Πέγκροφ, δὲν θὰ ἐδίσταζε καθόλου νὰ φύγῃ,—μὲ τὸν Χάρμπερτ, ἐννοεῖται. Φουρτοῦνες εἶχεν ἰδῇ πολλὲς στὴ ζωή του καὶ δὲν ἐροβεῖτο τίποτα!

Ὁ Κύρος Σμίθ ἄκουσε τὸν ναύτη χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἀλλὰ τὰ μάτια του ἔλαμπαν. Νὰ ἡ εὐκαιρία! Δὲν ἦταν ἄνθρωπος νὰ τὴν ἀφίσῃ νὰ τοῦ φύγῃ. Τὸ σχέδιο δὲν ἦταν παρὰ φοβερὰ ἐπικίνδυνο, —ἄρα μποροῦσε νὰ ἐκτελεσθῇ. Τὴ νύκτα, μ' ὅλη τὴν ἐπιτήρησι, θὰ κατώρθωναν νὰ πλησιάσουν τὸ ἀερόστατο, νὰ χωθοῦν στὸ σκαφίδι καὶ νὰ κόψουν ἔπειτα τὰ σχοινιὰ ποὺ τὸ κρατοῦσαν. Μπροροῦσαν νὰ ἐπιτύχουν μ' ὅλη τὴ θύελλα. Ἄλλως τε, ἂν δὲν ἦταν ἡ θύελλα, τὸ ἀερόστατο θὰ εἶχε φύγῃ. Ἡ εὐκαιρία λοιπὸν ποὺ ζητοῦσαν τώρα τόσον καιρό, δὲν παρουσιάζετο παρ' αὐτὴ τὴν στιγμή!

— Ναί, μὰ δὲν εἶμαι μόνος, εἶπε στὸ τέλος ὁ Κύρος Σμίθ.

— Πόσους ἄλλους θέλετε νὰ πάρετε; ρώτησε ὁ ναύτης.

— Δύό. Τὸν φίλο μου Σπίλλετ καὶ τὸν ὑπηρέτη μου Νάβ.

— Τρεῖς λοιπόν, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ, καὶ δυὸ ἐμεῖς, ὁ Χάρμπερτ κ' ἐγώ, τὸ ὅλον πέντε. Εὐτυχῶς τὸ ἀερόστατο ἔγεινε γιὰ ἕξη...

— Ἀρκεῖ! θὰ φύγωμε! εἶπε ὁ Κύρος Σμίθ.

Μιλοῦσε καὶ γιὰ τὸν ρεπόρτερ, χωρὶς νὰ τὸν ρωτήσῃ· ἀλλὰ ὁ Γεδεὼν Σπίλετ δὲν ἤθελε βέβαια ρώτημα. Ὅταν τοῦ ἀνεκοινώθη τὸ σχέδιο, τὸ ἐπεδοκίμασε χωρὶς καμμιὰ ἐπιφύλαξι· καὶ τὸ μόνο ποὺ ἀποροῦσε ἦταν, πῶς μιὰ τόσο ἁπλῆ ἰδέα δὲν τοῦ εἶχεν ἔλθῃ κι' αὐτοῦ. Ὅσο γιὰ τὸν Νάβ, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης θὰκολουθοῦσε τὸν κύριό του παντοῦ.

— Λοιπὸν ἀπόψε, εἶπεν ὁ Πέγκροφ. Θὰ τριγυρίζωμε κ' οἱ πέντε στὴν πλατεῖα, ἔτσι σὰν περίεργοι...

— Ἀπόψε στὴς δέκα, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ· καὶ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς νὰ μὴν πάψῃ αὐτὴ ἡ θύελλα ὥς ποὺ νὰ φύγωμε!

Ὁ Πέγκροφ ἀποχαιρέτησε τὸν μηχανικὸ καὶ γύρισε στὸ σπίτι του, ὅπου εἶχεν ἀφίσῃ τὸν μικρὸ Χάρμπερτ Μπράουν. Τὸ γενναῖο αὐτὸ παιδὶ ἐγνώριζε τὸ σχέδιο τοῦ ναύτη καὶ περίμενε μὲ κάποια ἀγωνία, τὴν ἀπάντησι ποὺ θὰ ἔφερνε ἀπὸ τὸν Κύρο Σμίθ. Μὲ μεγάλη λοιπὸν χαρὰ ἄκουσε, ὅτι ὁ μηχανικὸς δέχθηκε νὰ διευθύνῃ τὸ ἀερόστατο καὶ ὅτι θὰ ἔφευγαν ἀπόψε.

Ὄχι! Ἡ θύελλα δὲν ἐκόπασε καθόλου καὶ οὔτε ὁ Ἰωνάθαν Φόρστερ, οὔτε οἱ σύντροφοί του δὲν ἐσκέπτοντο νὰ τὴν ἀψηφήσουν 'ς ἕνα σκαφίδι. Ὅλη τὴν ἡμέρα φυσοῦσε φοβερά. Ἕνα μόνο πρᾶγμα ἐφοβεῖτο ὁ μηχανικός: μήπως τὸ δεμένο ἀερόστατο ἐσχίζετο σὲ χίλια κομμάτια! Πολλὲς ὧρες τριγύρισε στὴν ἔρημη σχεδὸν πλατεῖα, ἐπιβλέπων τὸ μηχάνημα. Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ὁ Πέγκροφ, μὲ τὰ χέρια στὴς τσέπες καὶ μὲ συχνὰ - πυκνὰ χασμουρητά, σὰν ἄνθρωπος ποὺ δὲν ξέρει πῶς νὰ σκοτώσῃ τὸν καιρό του . . .

Κ' ἐβράδυασε. Ἡ νύκτα ἦταν πολὺ σκοτεινή. Πυκνές, χαμηλὲς καταχνιὲς σκέπαζαν τὴν γῆ, ὅπως τὰ σύννεφα τὸν οὐρανό, ἔπεφτε χιονόνερο κ' ἔκανε κρύο δυνατό. Ὅλη ἡ Ρισμόνδη ἔπλεε μέσα στὴν ὁμίχλη. Οἱ δρόμοι της ἦταν ἔρημοι. Μὲ τέτοιον καιρό, τὸ ἀερόστατο στὴν πλατεῖα δὲν ἐφυλάγετο κἂν· τὸ ἐθεώρη-

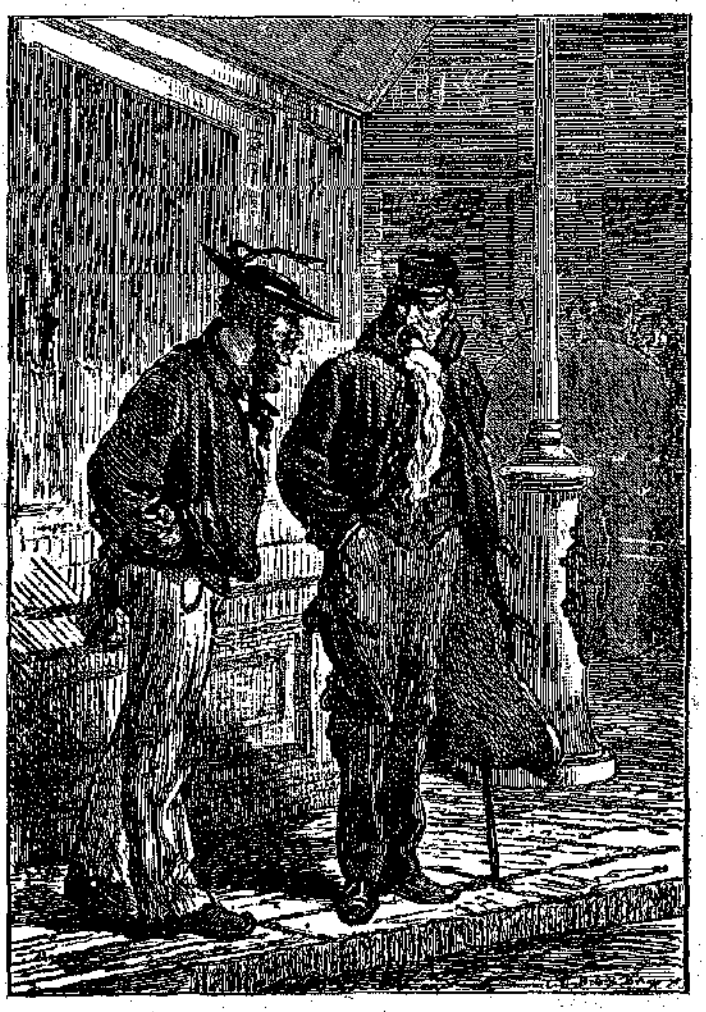

«Κύριε Σμίθ, θέλετε νὰ φύγετε;...» (Σε). 15, στ. α'.)

σαν, φαίνεται, περιττό. Τὰ πάντα λοιπὸν εὐνοοῦσαν τὴν ἀναχώρησι τῶν αἰχμαλώτων. Ἀλλὰ ταξεῖδι ἐναέριο μὲ τέτοιο λυσσασμένο μπουρίνι!...

— Ὡραῖος καιρός! ἔλεγε μέσα του ὁ Πέγκροφ, στηρίζων μὲ μιὰ γροθιὰ τὸ καπέλλο του, ποῦ πολεμοῦσε ὁ ἄνεμος νὰ τοῦ τὸ ἁρπάξῃ. Ἀλλὰ δὲ βαρυέσαι! κ' ἔτσι θὰ τὰ καταφέρουμε!

Στὴς ἐννιάμισυ, ὁ Κύρος Σμὶθ καὶ ἡ σύντροφοί του ξεπροβάλλαν ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς πλατείας, ποῦ τὰ φανάρια τοῦ γκαζιοῦ, σβυσμένα ἀπὸ τὸν ἀέρα, τὴν ἄφηναν σὲ σκότος βαθύ. Μόλις διεκρίνετο τὸ πελώριο ἀερόστατο, μισοκεσμένο, γυρμένο πρὸς τὴν γῆ. Ἔκτὸς ἀπὸ τοὺς σάκκους μὲ τὴ σαβούρα, ποῦ κρατοῦσαν τὰ σχοινιὰ τοῦ δικτυοῦ, τὸ σκαφίδι ἦταν δεμένο μ' ἕνα χονδρό, γερὸ σχοινί, παλαμάρι, ἀπὸ ἕνα σιδερένιο κρῖκο τοῦ λιθοστρώτου.

Οἱ πέντε αἰχμάλωτοι ἀνταμώθησαν ἐκεῖ κοντὰ στὸ σκαφίδι. Δὲν τοὺς εἶχε ἰδῇ κανεὶς καὶ τόσο πυκνὸ ἦταν τὸ σκοτάδι, ὥστε δὲν μποροῦσαν καλὰ-καλὰ οὔτε νὰ βλέπωνται οἱ ἴδιοι.

Χωρὶς νὰ προφέρουν λέξι, ὁ Κύρος Σμίθ, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὁ Νάβ καὶ ὁ μικρὸς Χάρμπερτ μπῆκαν κ' ἐκάθησαν στὸ σκαφίδι, ἐνῷ ὁ Πέγκροφ, κατὰ διαταγὴν τοῦ μηχανικοῦ, ἔλυνε ἕνα-ἕνα τοὺς σάκκους τῆς σαβούρας. Ἡ ἐργασία αὐτὴ ἐτελείωσε σὲ λίγα λεπτὰ κι' ὁ ναύτης γύρισε στοὺς συντρόφους του.

Τὸ ἀερόστατο δὲν ἐκρατεῖτο πιὰ παρὰ μὲ τὸ χονδρὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸν κρῖκο· καὶ δὲν ἔμενε τώρα, παρὰ νὰ δώσῃ ὁ Κύρος Σμὶθ τὴ διαταγὴ νὰ τὸ λύσουν.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἕνας σκύλος ἐπήδησε μέσα στὸ σκαφίδι. Ἦταν ὁ Τόπ, ὁ σκύλος τοῦ μηχανικοῦ, ποῦ κατάφερε νὰ σπάσῃ τὴν ἀλυσίδα του καὶ νὰκολουθήσῃ τὸν κύριό του. Ὁ Κύρος Σμίθ, φοβούμενος μὴν αὐξήσῃ πολὺ τὸ βάρος, ἤθελε νὰ διώξῃ τὸ δύστυχισμένο ζῶο. Ὁ Πέγκροφ ὅμως εἶπε:

—Μπᾶ! ἕνας παραπάνω δὲν πειράζει.

Κ' ἔβγαλε ἀμέσως ἀπὸ τὸ σκαφίδι δύο σάκκους μὲ ἄμμο.

Ἔπειτα ἔλυσε τὴ θηλιὰ τοῦ σχοινιοῦ καὶ τὸ ἀερόστατο, ἐλεύθερο, σηκώθηκε λοξὰ κ' ἐξαφανίσθηκε, ἀφοῦ τὸ σκαφίδι του ἐκτύπησε ὁρμητικὰ ἑπάνω σὲ δυὸ καμινάδες σπιτιῶν, ποῦ τὴς γκρέμισε μὲ τὴ φόρα ποῦ εἶχε πάρει.

Ἡ θύελλα τότε χαλοῦσε τὸν κόσμο. Εἶχε ἀρχίσει πιὰ ὁ μεγάλος ἀνεμοστρόβιλος. Ὅλη τὴ νύκτα, ὁ μηχανικὸς οὔτ' ἐσκέφθηκε κἂν νὰ προσγειωθῇ κι' ὅταν ξημέρωσε, ἡ γῆ δὲν ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν ὁμίχλη. Μόνο ὕστερ' ἀπὸ πέντε ἡμέρες, οἱ ἀεροπόροι, σὲ μιὰ στιγμὴ αἰθρίας, μπόρεσαν νὰ ἰδοῦν τὴν ἀπέραντη θάλασσα, τὸν Ὠκεανό, κάτω ἀπὸ τὸ ἀερόστατο ἐκεῖνο, ποῦ τὸ ἔτρεχε ὁ ἄνεμος μὲ ταχύτητα φοβερή.

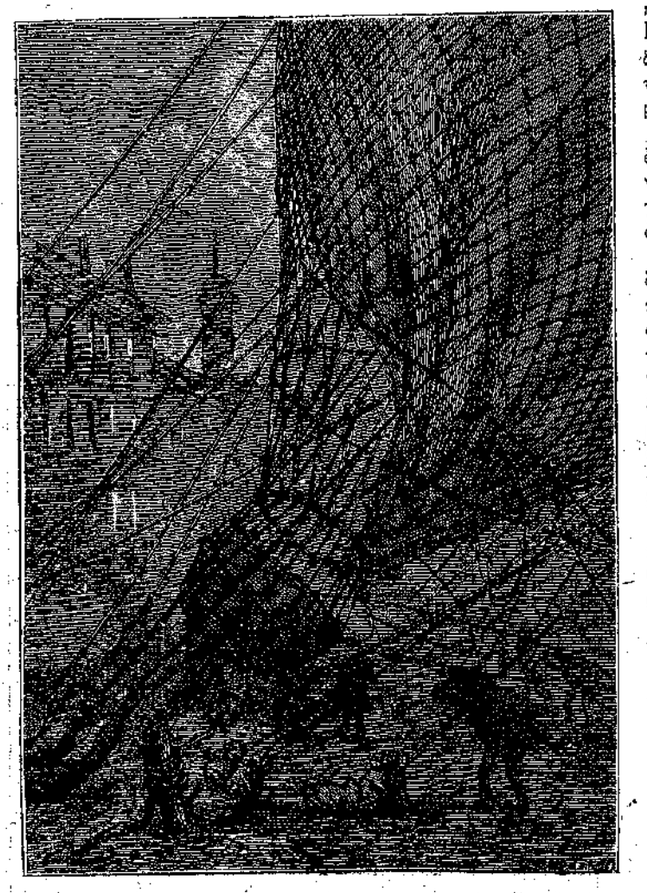

«Ἀτενιμόθηκαν ἐκεῖ κοντὰ στὸ σκαφίδι...» (Σελ. 22, στ. α'.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Στὴς πέντε τὸ βράδυ.—Ἐκεῖνος ποῦ λείπει.—Ἡ ἀπελπισία τοῦ Νάβ.—Ἔρευνα πρὸς βορρᾶν.—Τὸ νησάκι.—Νύκτα ἀγωνίας.—Ἡ πρωϊνὴ ὁμίχλη.—Ὁ Νὰβ κολυμπᾷ.—Πῶς περνοῦν στὴν ἀπέναντι ἀκτή.

Ὁ μηχανικός, ἀπὸ τὸ δίκτυ ὅπου ἦταν σκαρφαλωμένος, εἶχε ἀναρπαγῆ ἀπὸ ἕνα πελώριο κῦμα. Ἀλλὰ κι' ὁ σκύλος του εἶχε γίνῃ ἄφαντος. Τὸ πιστὸ ζῶο εἶχε πέσῃ στὸ νερὸ θεληματικά, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν κύριό του.

— Ἔμπρός! ἐφώναξεν ὁ ρεπόρτερ.

Καὶ ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ πρῶτος, ὁ Χάρμπερτ, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Νάβ, μ' ὅλη τους τὴν κούρασι καὶ τὴν ἐξάντλησι, ἄρχισαν ἀμέσως νὰ ψάχνουν.

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Νάβ, ἔκλαιγε ἀπὸ λύσσα συγχρόνως κι' ἀπελπιτία, συλλογιζόμενος ὅτι εἶχε χάσῃ ὅ,τι ἀγαποῦσε στὸν κόσμο.

Δὲν εἶχαν περάσῃ οὔτε δυὸ λεπτὰ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποῦ ἐχάθηκε ὁ Κύρος Σμίθ, ὡς τὴ στιγμὴ ποῦ οἱ σύντροφοί του ἐπάτησαν στὴ γῆ. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ ἐλπίζουν, ὅτι θὰ ἔφθαναν μὲ τὸν καιρὸ γιὰ νὰ τὸν σώσουν.

— Ἂς ψάξωμε! ἂς ψάξωμε! ἐφώναξεν ὁ Νάβ.

— Ναί, Νάβ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, θὰ ψάξωμε καὶ θὰ τὸν βροῦμε!

— Μὰ ζωντανό;

— Ζωντανό!

— Ξέρει κολύμπι; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Ξέρει! ἀποκρίθηκε ὁ Νάβ. Ἔπειτα ἔχει καὶ τὸν Τόπ!

Ὁ ναύτης, ἀκούων τὴ θάλασσα νὰ μουγγρίζῃ, ἐκούνησε τὸ κεφάλι του...

Ὁ μηχανικὸς εἶχε χαθῆ στὸ βορεινὸ μέρος τῆς ἀκτῆς καὶ ὡς μισὸ μίλλι μακρυὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἔπεσαν οἱ ἄλλοι. Ἂν λοιπὸν κατώρθωσε νὰ βγῇ κολυμπῶντας στὸ πλησιέστερο σημεῖο τῆς ἀκτῆς, τὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν θὰπεῖχε περισσότερο ἀπὸ μισὸ μίλλι.

Ἐπλησίαζε ἡ ὥρα ἕξη. Ἡ ὁμίχλη ἐσηκώνετο πάλι κ' ἔκανε τὴ νύκτα πολὺ σκοτεινή. Οἱ ναυαγοὶ ἐπήγαιναν ἀκολουθοῦντες πρὸς βορρᾶν τὴν ἀνατολικὴ ἀκτὴ τῆς γῆς ἐκείνης, ὅπου τοὺς εἶχε ρίξῃ ἡ τύχη,—γῆς ἄγνωστης, ποῦ δὲν μποροῦσαν νὰ μαντεύσουν οὔτε τὴν γεωγραφική της θέσι. Τὰ πόδια τους πατοῦσαν ἕναν ἄμμο ἀνακατευμένο μὲ πέτρες, ἕνα ἔδαφος, ποῦ ἐφαίνετο γυμνὸ ἀπὸ κάθε εἶδος βλαστήσεως. Ἔδαφος ἀνώμαλο, τραχύ, σκαμμένο σὲ μερικὰ μέρη ἀπὸ μικρὲς χαράδρες, ποῦ ἔκαμναν τὴν πορεία κοπιαστική. Ἀπὸ τὰ βαθουλώματα αὐτὰ ἐξορμοῦσαν κάθε στιγμὴ μεγάλα πουλιά, μὲ βαρὺ πέταγμα, ποῦ τὸ σκοτάδι ἐμπόδιζε τοὺς ναυαγοὺς νὰ τὰ διακρίνουν. Ἄλλα, εὐκινητότερα, ἐσηκώνοντο κοπαδιαστὰ κ' ἐπερνοῦσαν σὰ σύννεφα. Ὁ θαλασσινὸς ἐσυμπέραινε πῶς θὰ ἦταν γλάροι κοινοὶ καὶ γλάροι μακρόφτεροι, γιατὶ ἐγνώριζε τὰ σφυρίγματά τους μέσα στὰ μουγγρητὰ τῶν κυμάτων.

Κάθε τόσο, οἱ ναυαγοὶ ἐσταματοῦσαν, ἐχώναζαν δυνατὰ κι' ἄκουαν ἂν θὰ τοὺς ἀπεκρίνετο καμμιὰ φωνὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐσυλλογίζοντο ὅτι, ἂν ἦταν πραγματικῶς κοντὰ στὸ μέρος ὅπου μποροῦσε νὰ εἶχε βγῇ ὁ μηχανικός, τὰ γαυγίσματα τουλάχιστο τοῦ σκύλου Τόπ, σὲ περίπτωσι ποῦ ὁ Κύρος Σμίθ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δώσῃ σημεῖο ζωῆς, θὰ ἔφθαναν ὡς ταυτιά των. Ἀλλὰ καμμιὰ φωνή, οὔτε ζώου, οὔτε ἀνθρώπου, δὲν ἐξεχώριζε ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς θάλασσας. Τότε οἱ ναυαγοὶ ἐξακολουθοῦσαν τὴν πορεία τους καὶ τὴν ἔρευνά τους στὴν ἀκρογιαλιά.

Ἀφοῦ ἐπεριπάτησαν ἔτσι ὡς εἴκοσι λεπτά, σταμάτησαν ἔξαφνα μπροστὰ 'ς ἕνα διάφραγμα ἀπὸ κόμαρ' ἀγριεμένα. Τὸ στερεὸ ἔδαφος ἐτελείωνε. Εὑρίσκοντο σὲ μιὰν ἄκρη γῆς μυτερή, ὅπου ἡ θάλασσα ἔσπαζε μὲ λύσσα.

— Εἶνε ἀκρωτῆρι, εἶπε ὁ Πέγκροφ. Πρέπει νὰ γυρίσουμε πίσω.

— Μ' ἂν εἶνε ἐκεῖ; ρώτησε ὁ Νάβ, δείχνων τὸν ὠκεανό, ποῦ τὰ πελώρια κύματά του ἄσπριζαν στὸ σκοτάδι.

— Ἂς τὸν φωνάξουμε!

Ὅλοι τότε, ἑνώνοντες τὴς φωνές τους, ἔκραξαν τὸν ἀπόντα ἀρχηγό. Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοὺς ἀποκρίθηκε. Περίμεναν ἕνα διάλειμμα τοῦ ἀνέμου καὶ ξαναφώναξαν. Πάλι τίποτα!

Οἱ ναυαγοὶ ἐπῆραν τότε τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ βγῆκαν πάλι σ' ἕνα ἔδαφος ἀκὶ ἄμμο καὶ πέτρες. Ὁ Πέγκροφ ὅμως παρετήρησε, ὅτι ἡ ἀκρογιαλιὰ ἐκείνη ἦταν ἀνηφορικὴ κ' ἐσυμπέρανε ὅτι, ἀναβαίνοντας σιγά-σιγά, θὰ ἔφθανε ὡς ἕνα λόφο, ποῦ ὁ ὄγκος του ξεχώριζε ἀμυδρὰ μέσ' στὸ σκοτάδι. Τὰ πουλιὰ ἦταν λιγώτερα 'ς αὐτὸ τὸ μέρος. Κ' ἡ θάλασσα ἀκόμη ἦταν πιὸ ἥσυχη μὲ μικρότερα κύματα, μὲ λιγώτερο θόρυβο. Ἡ πλευρὰ ἐκείνη τοῦ ἀκρωτηρίου θὰ ἐσχημάτιζε βέβαια ἕναν κόλπο ἡμικυκλικό, προφυλαγμένο ἀπὸ τὴ μανία τῶν κυμάτων.

Ἀλλ' ἂν ἀκολουθοῦσαν αὐτὴ τὴ διεύθυνσι πρὸς νότον, θὰ ἐπήγαιναν ἀντίθετα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἀκτῆς, ὅπου μποροῦσε νὰ εἶχε βγῇ ὁ Κύρος Σμίθ. Πραγματικῶς, ἐπροχώρησαν ὡς ἑνάμισυ μίλλι, χωρὶς νὰπαντήσουν καμμιὰ καμπή, ποῦ θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ γυρίσουν πρὸς βορρᾶν. Ἡ γλῶσσα ἤμως ἐκείνη τῆς γῆς, τὸ ἀκρωτῆρι ποῦ εἶχαν περάσῃ τὴν ἄκρη του, κάπου θὰ ἑνώνετο μὲ τὴ μεγάλη ξηρά.

(Ἐπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Τὴν 5 Ἀπριλίου, ἡ Ρισμόνδη ἔπεσε στὰ χέρια τοῦ Γκράντ, ἡ ἐπανάστασις τῶν Ἀνθενωτικῶν κατεπνίγη κ' ἐθριάμβευσεν ὁ ἀγὼν ὑπὲρ τῆς ἀμερικανικῆς Ἑνότητος.—Σ. τ. Συγγ.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΨΩΜΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΑΙΝΩ περίπατο μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὴς ὡραῖες ἡμέρες, παρασύρομαι ἀπὸ τὴς πρασινάδες ποῦ λάμπουν στὸν ἥλιο σὰν σμαράγδια καὶ τριγυρίζω στὴ φωτοπλημμυρισμένη ἐξοχή. Τί ἀνοιξιάτικος Δεκέμβρης, τὶ χαρὰ Θεοῦ, τί παράδεισος ἡ Ἀττική μας. Ἐπάνω, χρυσογάλανη γαλήνη· κάτω, πανηγύρι κοκκινοπράσινο. Ὅλα γελοῦν, ὅλα χαίρονται: Τὰ γαλάζια βουνά, οἱ πρασινισμένοι λόφοι, τὸ κοκκινόχωμα τῶν χωραφιῶν, βρεγμένο ἀπὸ τὴν βροχὴ τῆς νυκτός, τὰ σπιτάκια ἀνάμεσα στὰ δένδρα, τὰ λουλούδια μέσα στὰ περιβόλια, τὰστραποβόλα σύρματα τοῦ τροχιοδρόμου ἐπάνω ἀπὸ τὸν δρόμο τὸν ἐξοχικό. Καὶ ὅμως οἱ ἄνθρωποι εἶνε μελαγχολικοί. Ἀντικρύζουν ἐκεῖ κάτω τὴ γαλήνια θάλασσα νὰ λάμπῃ στὸν ἥλιο σὰν καθρέφτης, καὶ συλλογίζονται, θυμοῦνται, ὅτι ἡ θάλασσα αὐτὴ δὲν εἶνε πιὰ ἀνοικτή, ἐλεύθερη. Μᾶς ἔχουν ἀποκλείσῃ. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθῃ. Τὰ ξένα πλοῖα φυλάγουν ἐκεῖ ἀπέξω γιὰ νὰ ἐμποδίζουν. Μᾶς ἔχουν σὰ φυλακισμένους στὸ μικρό μας τόπο, ἀποκλεισμένους ἀπὸ τὸν ἐπίλοιπο κόσμο. Τί νὰ γίνῃ! ὑπομονή! Γιὰ τὴν Πατρίδα,—καὶ ὅταν λέμε Πατρίδα, τὰ λέμε ὅλα,— θὰ ὑποφέρουμε.

Ἀλλὰ εἶνε σκληρὸ νὰ συλλογίζεται κανεὶς ἀνθρώπινες κακίες καὶ σκληρότητες,—πολέμους, πιέσεις, ἀποκλεισμούς, φοβέρες, καταστροφές,—ὅταν ἡ Φύσις εἶνε τόσο καλὴ καὶ γελαστή, τόσο γλυκειὰ καὶ ἥμερη, ὅπως τὸν ἀνοιξιάτικο αὐτὸν Δεκέμβρη! Ἀχ, ἂς τελειώσουν ὅλα, ἂς βάλῃ ὁ Θεὸς τὸ χέρι του νὰ τὰ διορθώσῃ, ἂς κάμῃ τοὺς ἰσχυροὺς νὰ βαρεθοῦν τὸν ἄγριο πόλεμο, ποῦ βαστᾶ τώρα τρία χρόνια, καὶ νὰ κάμουν τὴν εἰρήνη, ποῦ τὴν περιμένουν μὲ τόσην λαχτάρα οἱ ἄνθρωποι, 'ς ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν ἀπὸ τὰ βάσανα καὶ νὰ ἐπιδοθοῦν πάλι στὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, τῆς φιλανθρωπίας, τοῦ πολιτισμοῦ! Κυττάζω τὸν οὐρανό, ποῦ φεγγοβολεῖ γεμάτος ἀγαθότητα, κ' ἡ ἐλπίδα μου δυναμώνει. Ἡ Γερμανία προσφέρει εἰρήνη. Μπορεῖ καὶ νὰ τὴ δεχθοῦν. Μπορεῖ καὶ νὰ γίνῃ γρήγορα μιὰ ἀνακωχή, γιὰ νὰ συζητηθοῦν οἱ ὅροι καὶ νὰ κλείσῃ ἡ μεγάλη Συμφωνία, ποῦ θὰ ἐξασφαλίσῃ γιὰ πολὺν καιρὸ στὴν Ἀνθρωπότητα τὴν εὐτυχία της. Μακάρι! Ἂς τοὺς φωτίσῃ ὁ Θεός, ποῦ ἔστειλε στὸν κόσμο τὸν Υἱό του αὐτὸν τὸ μῆνα. Ἂς τοὺς φωτίσῃ ὁ Χριστός, ποῦ οἱ ἄγγελοι, στὴ γέννησί του, ἔψαλλαν ἀπὸ τὸν οὐρανό: Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη!..

Ἴσως, ὡς τὴν ἡμέρα ποῦ θὰ διαβάζετε αὐτὰ ποῦ σᾶς γράφω, ὁ ἀποκλεισμὸς ποῦ μᾶς τιμωρεῖ τόσο ἄδικα, ἴσως νὰ ἔχῃ τελειώσῃ. Ἀλλὰ ἴσως καὶ νὰ ἐξακολουθῇ. Σεῖς, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, πρέπει νὰ εἶσθε γενναῖοι, ὑπομονητικοὶ καὶ καρτερικοί. Καὶ προπάντων νὰ μὴ γυρεύετε... πολὺ ψωμί, γιατὶ τὸ ψωμὶ εἶνε τὸ πρῶτο ποῦ θὰ λειγοστέψῃ. Τὸ ξεύρω, ὅτι εἶνε πολὺ σκληρὸ νὰ λέῃ κανεὶς 'ς ἕνα παιδί: «μὴ γυρεύῃς πολὺ ψωμί!» Τὰ περισσότερα παιδιὰ εἶνε συνειθισμένα,—κακοσυνειθισμένα μπορῶ νὰ πῶ,—νὰ χορταίνουν σχεδὸν μὲ ψωμί. Ὅση ὄρεξι τοὺς ἀφίνουν τὰ γλυκίσματα, τὴν ἐκανοποιοῦν μὲ ψωμί,—σιμιγδαλένιο ἢ κρίθινο, ἀδιάφορο! Καὶ ταρχοντόπουλο, καὶ τὸ χωριατόπουλο, 'ς αὐτὸ τὸ ζήτημα, μοιάζουν. Γι' αὐτὸ εἶνε κοινὴ κ' ἡ παροιμία, ποῦ εἰρωνεύεται τὰ παιδιά: «ὅταν κοιμοῦνται, ψωμὶ δὲν γυρεύουν».

Ἀλλὰ «στὸν πόλεμο σὰν στὸν πόλεμο» λέει μιὰ ἄλλη παροιμία, γαλλική μάλιστα, λέει, καὶ στὸν ἀποκλεισμὸ σὰν στὸν ἀποκλεισμό. Ὅσο θέλῃ μπορεῖ νὰ γυρεύῃ κανένας ψωμί· ἄμα δὲν ἔχῃ ἢ μαμμὰ νὰ τοῦ δώσῃ, θὰ σωπάσῃ καὶ θὰ χορτάσῃ τὴν πεῖνά του μὲ τίποτ' ἄλλο. Νὰ λείπῃ κ' ἕνα καλὸ ποῦ θάχῃ ὁ κακὸς ἀποκλεισμός: μπορεῖ νὰ συνειθίσῃ τὰ κακοσυνειθισμένα παιδιὰ νὰ μὴν παρατρώγουν ψωμί· κι' ἀκόμη νὰ τὰ μάθῃ νὰ τρώγουν μ' εὐχαρίστησι φαγιά, ποῦ τώρα δὲν θέλουν οὔτε νὰ τὰ βλέπουν. Τὸ καλὸ παιδὶ πρέπει νὰ τρώγῃ ἀπ' ὅλα καὶ νὰ μὴν εἶνε δύσκολο στὸ τραπέζι. Ἂς εἶνε ὅμως· θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ τελειώσῃ γρήγορα ὁ ἀποκλεισμός, κι' ἂς ἔλειπε καὶ τὸ μάθημά του καὶ τὸ καλό του.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η BENTETTA

[*Μυθιστόρημα ὑπὸ* **A. FERGUSON**]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

«— Φραντζέσκο! ἄκουσα τὸν πατέρα μου νὰ μοῦ φωνάζῃ. Φεύγα ἐσύ, φεύγα! σὲ προστάζω!»

«Ἔτρεξα σὰ νάχα φτερά, κ' ἔφθασα στὴν Ἅγι'-Ἀγνὴ γιὰ νὰ γυρέψω βοήθεια.

«Ἐναγύρισα μ' ἄλλους πολλούς. Στὸν τόπο μας, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀνακατεύονται στοὺς καυγάδες τῶν οἰκογενειῶν· ἀλλὰ πέντε ἐναντίον δύο, ἦταν πάρα πολὺ ἀντιστοιχο, ἄδικο, καὶ ὅσοι τὸ ἄκουσαν, ἀγανάκτησαν κ' ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν. Ἀλλὰ ἦταν ἀργά. Ὅταν ἐφθάσαμε στὸ δρόμο τοῦ δάσους, ὁ πατέρας μου κι' ὁ ἀδελφός μου ἦταν κηλιὰ σκοτωμένοι. Δυνατοὶ ὅμως κι' ἀνδρεῖοι, εἶχαν πληρωθῆ ἀκριβὰ τὴ ζωή τους, γιατὶ κι' ὁ γέρο Μπαρμπούτζης ἦταν ἐπίσης σκοτωμένος, καὶ δυὸ ἀπὸ τοὺς γυιούς του πληγωμένοι βαρειά.

«Εἶνε ἔθιμο στὸν τόπο μας νὰφίνουν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τοὺς λογαριασμοὺς νὰ τοὺς κανονίζουν οἱ ἐνδιαφερόμενοι μονάχοι τους καὶ νὰ μὴν καταγγέλλουν κανένα στὴ δικαιοσύνη· ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, οἱ καραμπινιέροι κάτι ἄκουσαν ἀπὸ τὰ συμβάντα. Μὲ κουβάλησαν στὸν ἀνακριτή, ὅπου ἀναγκάσθηκα νὰ τὰ πῶ ὅλα. Οἱ δυὸ Μπαρμπούτζηδες ποῦ ἔμεναν, ἐπιάσθηκαν: ὁ Βαρθολομαῖος, ὁ μεγαλήτερος τῆς οἰκογενείας, καὶ ὁ Τομάζος (Θωμᾶς), ὁ μικρότερος. Τοὺς ἐδίκασαν καὶ τοὺς καταδίκασαν πολλὰ χρόνια φυλακή.

«Φυσικά, δὲν μποροῦσαν πότε νὰ μὲ συχωρέσουν ποῦ ἐμαρτύρησα ἐναντίον τους κ' ἦταν εὐτύχημα γιὰ μένα ποῦ τοὺς ἐφυλάκισαν. Νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, ὁ Μάζος, ὁ μικρότερος, εἶνε πολὺ δυνατός, ἀλλὰ καὶ πολὺ κουτός· ὥστε δὲν θὰ ἐλογαριάζετο τόσο χωρὶς τὸν ἀδελφό του. Ὁ ἀδελφός του ὅμως; Ἄ, σινιόρε!.. τί ἄνθρωπος ὁ Βάρθος! Ἀκόμη πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸ Μάζο, καὶ κακός, πάρα πολὺ κακός! Εἶχε χάσῃ ὅλα τὰ δάκτυλα τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ στὴ μάχη, κ' ἐπάνω στὰ πτώματα τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, εἶχε ὁρκισθῆ νὰ μὲ σκοτώσῃ, ὅσο μικρὸς κι' ἂν ἤμουν, γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ὅλοι οἱ Καζάληδες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

«Ἀφοῦ ἐμαρτύρησα στὸ δικαστήριο ἐναντίον του, ὁ Βάρθος ξανάκανε αὐτὸ τὸν ὅρκο· κ' εἶπε, ὅτι ἡ πρώτη του δουλειά, μόλις ἔβγαινε ἀπὸ τῆ φυλακή, θὰ ἦταν νὰ τὸν ἐκπληρώσῃ.

«Ὕστερ' ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα μου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐγὼ πράγματι ἤμουν ὁ μόνος ἀπὸ τὴν γενεὰ τῶν Καζάληδων. Οὔτε γυναῖκα, οὔτε ἄλλο παιδί. Ἤμουν μόνος, ὁλομόναχος καὶ τόσο θλιμμένος!.. Ὁ Μπέππης καὶ ἡ Ἀγγέλα Κόντη μ' ἐπῆραν στὸ σπίτι τους. Ὁ Θεὸς νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ καὶ 's αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ στὴν ἄλλη, γιὰ τὴν ἀγάπη τους καὶ γιὰ τὴς τόσες τους φροντίδες! Στὸ σπίτι τους μεγάλωσα κ' ἔγεινα ὅπως μὲ βλέπετε τώρα».

Γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν Μάζο.

«Ἀλλὰ ἐπλησίαζε ὁ καιρὸς ποῦ θὰ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ φυλακὴ οἱ Μπαρμπούτζηδες. Τότε ὁ γέρο-Μπέππης μοῦ εἶπε:

«— Ἐγὼ κ' ἡ Ἀγγέλα σ' ἀγαποῦμε, σὰν παιδί μας, Φραντζέσκο. Θέλαμε πολὺ νὰ σὲ κρατήσουμε γιὰ πάντα κοντά μας καὶ νὰ σ' ἔχουμε στήριγμα καὶ παρηγοριὰ τῶν γηρατειῶν μας.

«Ἔτρεξα σὰ νάχα φτερά.» (Σελ. 24, στ. ἀ.)

Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ; Δὲν θὰ κατορθώναμε τίποτε, παρὰ νὰ τὸ θάψουμε, μόλις ἐλευθερωθῆ ὁ Μπαρμπούτζης. Γιατὶ θὰ σὲ σκοτώσῃ, παιδί μου. Αὐτὸ εἶνε τόσο βέβαιο, ὅσο καὶ ὅτι τώρα εἶνε ἡμέρα. Τὸν γνωρίζω ἀπὸ μικρὸ καὶ ξέρω τί ἄνθρωπος εἶνε. Θὰ κρατήσῃ τὸν ὅρκο του σὰν τρελλός, χωρὶς νὰ τὸν νοιάσῃ γιὰ τὰ ἐπακόλουθα. Λοιπόν, ἐμεῖς ποῦ σ' ἀγαποῦμε, θὰ σοῦ δώσωμε αὐτὴ τὴ συμβουλή: Ἄφησέ μας, παιδί μου, καὶ φύγε. Φύγε μακρυά, ὅσο μπορεῖς μακρύτερα, σὲ ξένον τόπο, σὲ ξένο λαό, καὶ ἄμποτε ὁ Θεὸς νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Βάρθο νὰ ἔλθῃ νὰ σ' εὕρῃ! Γιατὶ θὰ σὲ κυνηγήσῃ, παιδί μου, αὐτὸ νὰ τὸ ξέρῃς. Δὲν θὰ ἡσυχάσῃ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, παρὰ ἅμα πεθάνῃ ἢ ἅμα σὲ σκοτώσῃ».

«Ἤξευρα καλά, ὅτι ὁ Μπέππης Κόντης δὲν ἔλεγε παρὰ τὴν ἀλήθεια. Μοῦ κακοφαίνουνταν κ' ἤμουν πολὺ λυπημένος ποῦ θάφιναν τοὺς καλούς μου φίλους καὶ τὴν ἀγαπημένη μου πατρίδα, γιὰ νὰ ξενιτευθῶ. Ἀλλὰ δὲν εἶχα καὶ τί ἄλλο νὰ κάμω. Ἐγὼ δὲν ἀγαπῶ τοὺς καυγάδες, σὰν τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἀδελφό μου, ποῦ ἦταν καυγατζῆδες, καὶ τὸ αἷμα ποῦ χύνεται, μοῦ κάνει φρίκη. Δὲν εἶχα καμμιὰ ὄρεξη νὰ σκοτώσω τὸν Βάρθο Μπαρμπούτζη. Θὰ προτιμοῦσα, μοῦ φαίνεται, νὰ σταθῶ νὰ μὲ σκοτώσῃ αὐτός. Ἀλλὰ... δὲν ἤθελα πάλι νὰ μὲ σκοτώσῃ. Ἤθελα νὰ ζῶ καὶ νὰ δουλεύω χαρούμενος, κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανό. Ὦ ναί, τὴν ἀγαποῦσα τὴ ζωή μου καὶ τὴν ἀγαπῶ.

«Γι' αὐτό, μ' ὅλη μου τὴ λύπη ποῦ ἄφινα τοὺς καλοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους καὶ τὸν ὡραῖό μου τόπο, μπῆκα στὸ βαπόρι καὶ ἦλθα ἐδῶ. Ἡ Ἀμερικὴ ἦταν πολὺ κοντά, γιατὶ πάρα πολλοὶ Σικελοὶ πηγαίνουν ἐκεῖ νὰ κάμουν τὴν τύχη τους.

«Μένω ἐδῶ δυὸ χρόνια. Ἔμαθα τὴν γλῶσσα καὶ τὴς συνήθειες τοῦ τόπου. Ἐργάζομαι στὴν τέχνη μου, ψαρεύω, καὶ κερδίζω ἀρκετά. Μπόρεσα μάλιστα νὰ στείλω κρυφὰ λίγα χρήματα στὸν Μπέππη καὶ στὴν Ἀγγέλα καὶ νὰ βάλω στὸ Ταμιευτήριο μερικές μου οἰκονομίες. Ἐδῶ ἅμα θέλῃ κανεὶς νὰ ἐργασθῆ, εὔκολα κερδίζει. Οἱ σύντροφοί μου στὸ κοῦττερ, καὶ ὁ καπετάνιος μου ἦταν καλοί μου φίλοι. Παντοῦ, ὅπου μ' ἔπαιρναν νὰ ψαρέψω, ἔκανα φίλους. Ναί, ναί, ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένος 's αὐτὸν τὸν τόπο κ' ἐνόμιζα, ὅτι ποτὲ ὁ Βάρθος Μπαρμπούτζης δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βρῆ. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ εὐτυχία μου δὲν ἐβάσταξε. Εἶνε δυὸ μέρες τώρα, ποῦ ἐτελείωσε...

«Καὶ νὰ πῶς: Ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες, στὸ Νόρθπορτ, καθὼς ἔβγαινα ἀπὸ μιὰ μικρὴ ταβέρνα, ὅπου ἔτρωγα συχνά, ποιόν, νομίζετε, στιλέροι, εἶδα μπροστά μου;...

«Τὸν Μάζο Μπαρμπούτζη!.. Ναί, ναί, μόλις βγῆκα ἀπὸ τὴν ταβέρνα, ἔ κ κ ο - λ ό - λ ά! (*)

«Εὐτυχῶς, ὁ Μάζος δὲν μ' ἐγνώρισε. Ἤμουν παιδὶ τὴν τελευταία φορὰ ποῦ μὲ εἶδε καὶ μὲ ξανάβλεπε παλληκάρι. Κ' ἐγὼ κόμωθηκα πῶς δὲν τὸν γνωρίζω, πέρασα στὸ ἄλλο πεζοδρόμιο, κρύφθηκα κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη πόρτα κ' ἐπερίμενα· γιατὶ κι' ὁ Μάζος ἀκκουμποῦσε τὴ ράχη 's ἕνα στύλο τοῦ τηλεγράφου καὶ ἐπερίμενε κι' αὐτός. Ἕνα τραμ σταματᾷ σχεδὸν ἀμέσως κι' ἕνας ἄνθρωπος κατεβαίνει. Εἶνε ὁ Βάρθος! Ἤλθε ὡς ἐδῶ, γυρεύοντας ἐμένα!.. Τὸ καταλαβαίνω. Γιὰ τί ἄλλο μπορεῖ νὰ ἤλθε;..

(*Ἕπεται συνέχεια*)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ἰταλ. «νά τος ἐκεῖ!»

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

***Ὁ Ναπολέων καὶ οἱ μενεξέδες*:** —Τὴν 15 Μαρτίου 1815, ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων, δρακετεύσας ἀπὸ τὴν νῆσον Ἔλβαν καὶ ἀποβιβασθεὶς εἰς τὸν κόλπον Ζουάν, ἀνεμένετο εἰς τὸ Παρίσι. Ἀπὸ τῆς προτεραίας, ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ΙΗ' εἶχεν ἐκκενώσῃ τὸ Κεραμεικόν. Ἐπιστεύετο, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ θὰ ἔκαμνε θριαμβευτικὴν εἴσοδον διὰ τῶν βουλεβάρτων καὶ δύο διάσημοι καλλιτέχνιδες τοῦ «Γαλλικοῦ Θεάτρου», ἡ δεσποινὶς Μάρς καὶ ἡ δεσποινὶς Ζεόρζ, γνωσταὶ εἰς ὅλον τὸ Παρίσι διὰ τὰ φιλοβοναπαρτικά των αἰσθήματα, εἶχαν ἐνοικιάσῃ ἕνα παράθυρον εἰς τὸ κατάστημα Φρεσκάτι, παρὰ τὴν ὁδὸν Ρισελιέ. Καὶ αἱ δύο ἐφοροῦσαν καπέλλα ἀπὸ λευκὴν ψάθαν, στολισμένα μὲ μεγάλα μπουκέτα ἀπὸ μενεξέδες.

Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, οἱ μενεξέδες ἔγειναν ἔμβλημα. Κατὰ μίμησιν τῶν ἠθοποιῶν, ὅλαι αἱ κυρίαι ποῦ ἀγαποῦσαν κ' ἐθαύμαζαν τὸν Ναπολέοντα, ἐστόλισαν τὰ καπέλλα των μὲ μενεξέδες. Μενεξέδες ἐπίσης ἐφοροῦσαν κ' οἱ βοναπαρτιστὰ στὴς μπουντουνιέρες των.

* * *

***Ἡ προτομὴ τοῦ Ἱπποκράτους*:** —Εἰς τὸ Παρίσι, ὅπως ἄλλως τε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, πολλὰ φαρμακεῖα κοσμοῦνται μὲ μίαν προτομὴν τοῦ Ἱπποκράτους, τοῦ πατρὸς τῆς ἰατρικῆς, ἡ ὁποία ὅμως δὲν εἶνε *πραγματικῶς*, παρὰ ἡ προτομὴ τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Ἀρσαὶν Οὐσσαί, καμωμένη ἀπὸ τὴν γλύπτην Κλεζινζέ. Καὶ ἰδοὺ πῶς ἔγεινεν αὐτὸ τὸ περίεργον. Μίαν ἡμέραν, ἐπεσκέφθη τὸν ἀκαδημαϊκὸν ἕνας φίλος του φαρμακοποιὸς καί, βλέπων τὴν προτομήν του,—ἡ ὁποία βέβαια δὲν θὰ τῷ ὡμοίαζε καὶ πολύ,—τὸν ἠρώτησε:

— Ὁ Ἱπποκράτης δὲν εἶνε αὐτός;

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἀρσαὶν Οὐσσαὶ διὰ νὰ γελάσῃ.

— Μοῦ τὴν δανείζετε, τὸν παρακάλεσε τότε ὁ φαρμακοποιός, νὰ παραγγείλω μιὰ γύψινη γιὰ τὸ φαρμακεῖό μου;

— Πολὺ εὐχαρίστως!

Ἔτσι ὁ φαρμακοποιὸς ἐπῆρε τὸ ἔργον τοῦ Κλεζινζὲ καὶ τὸ ἔδωσε διὰ νὰ τοῦ κάμουν ἓν ὅμοιον γύψινον. Ὁ τεχνίτης ὅμως, μιὰ φορὰ ποῦ ἔβγαλε τὸ ἐκμαγεῖον, τὸν τύπον, ἔκαμε πολλὰ ἀντίτυπα καὶ ἔτσι ἐγέμισαν τὰ φαρμακεῖα μὲ Ἀρσαὶν Οὐσσαὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Ἱπποκράτους!..

* * *

***Ἀδελφικὴ ἀφοσίωσις*:** —Τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1915, ἐξερράγη πυρκαϊὰ εἰς μίαν ἐπαυλίν τοῦ Ντομαρτὲν (Γαλλία) ὅπου ἐκατοικοῦσεν ἡ οἰκογένεια Δυρανδώ. Τὸ δυστύχημα ἔγεινεν ἀφορμὴ μιᾶς ὡραίας καὶ συγκινητικῆς ἐκδηλώσεως ἀδελφικῆς ἀγάπης. Τὴν ὥραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐμαίνετο τὸ πῦρ, τὸ μεγαλήτερον ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς οἰκογενείας, ὁ μόλις δεκαετὴς Λουδοβίκος, ἐννοήσας ὅτι ὁ μικρὸς ἀδελφός του Λέων, δύο ἐτῶν, εἶχε μείνῃ μέσα κοιμώμενος, ὥρμησε διὰ τῶν φλογῶν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κατώρθωσε νὰ ἐξέλθῃ, κρατῶν εἰς τας ἀγκάλας του τὸν μικρόν, τὸν ἀποῖον εἶχεν ἁρπάσῃ ἀπὸ τὸ καιόμενον κρεββατάκι του!

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΚΩΣΤΑΚΗ

Ὁ μικρὸς Κωστάκης ἔχει σὲ μεγάλη ἀντιπάθεια καὶ τὴν μουσικὴ καὶ τὸν δάσκαλό του, τὸν κ. Σιμπεμόλ, ποῦ εἶνε πολὺ αὐστηρὸς καὶ τὸν ἀναγκάζει ὁλόκληρες

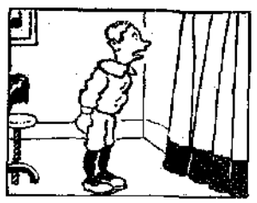

ὧρες νὰ παίζῃ σκάλες καὶ νὰ ζαλίζῃ τὸ κεφάλι του. Ἐπειδὴ ὁ δάσκαλος δὲν εἶνε ποτὲ εὐχαριστημένος μαζί του, τὸν περισσότερο καιρὸ ὁ Κωστάκης ὑποχρε-

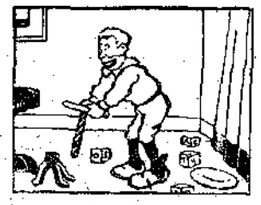

ώνεται νὰ μελετᾷ πιάνο ἀντὶ νὰ παίζῃ, κι' αὐτὸ ὁ μικρὸς δὲν τὸ χανεύει καθόλου. Κατεργάρης ὅμως, ἐσχεδίασε γρήγορα μιὰ ἐκδίκηση. Οἱ γονεῖς του ἐ-

πρόκειτο νὰ δώσουν μιὰ ἐσπερίδα γιὰ κάποια γιορτή. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ξεβιδώσῃ τὸ σκαμνάκι τοῦ πιάνου κ' ἐπάνω στὸ τρίποδο, νὰ τοποθετήσῃ τοὺς

μικροὺς κύβους ἑνὸς παιγνιδιοῦ του. Ἔπειτα, ἐπάνω στοὺς κύβους, ἔστησε ἕνα μαξιλάρι σὲ πολὺ ἀσταθῆ ἰσορροπία...— Καὶ ἦλθε ἡ μεγάλη βραδυά. Οἱ

προσκεκλημένοι εἶνε ἄπειροι καὶ ὅλοι περιμένουν γάκούσουν τὸν διάσημο πιανίστα, ποῦ τοὺς τὸν ἐγκωμιάζουν ὁλόενα οἱ ἐφημερίδοι. Ἐπὶ τέλους ὁ

κ. Σιμπεμόλ, μὲ τὸ φράκο του, προχωρεῖ κωμαφοτά, γιὰ νὰ παίξῃ στὴν ἀρχὴ μιὰ σύνθεσι δική του. Ἀλλὰ μόλις κάνει νὰ καλοκαθήσῃ στὸ σκαμνάκι γιὰ νὰ

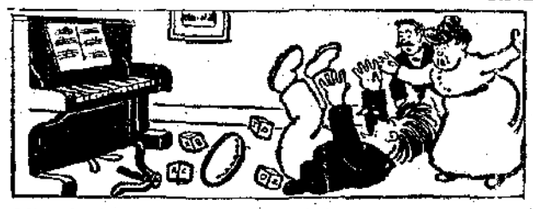

βάλῃ τὰ χέρια του στὰ πλῆκτρα, εὐθὺς μὲ τὸ πρῶτο ἀκκόρντο, τὸ σκαμνάκι γκρεμίζεται καὶ ὁ Σιμπεμόλ ξαπλώνεται κάτω ἀνάσκελα, μὲ πόδια καὶ χέρια στὸν ἀέρα!.. Ἔντρομοι οἱ προσκεκλημένοι, τρέχουν νὰ τὸν βοηθήσοιν, νομίζοντες ὅτι τοῦ ἦλθεν ἐπίληψις. Τὸν σηκώνουν κι' ὅλοι τὸν ρωτοῦν ἀνήσυχοι τί ἔπαθε, τί ἔχει. Ἐκεῖνος ὅμως,

βλέπων τοὺς κύβους, σκορπισμένους στὸ χαλί, ἐμάντευσε ὅτι εἶχε πέσῃ θῦμα κάποιας κακῆς φάρσας, καὶ φεύγει θυμωμένος καὶ δρκιζόμενος νὰ μὴν ξαναπατήσῃ στὸ ἀφιλόμουσο ἐκεῖνο σπίτι.—Ὁ μικρὸς Κωστάκης, κρυμμένος πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα, ἐγελοῦσε κατευχαριστημένος ποῦ γλύτωνε ἔτσι ἀπὸ τὸν αὐστηρὸ δάσκαλο καὶ ποῦ θὰ μποροῦσε τώρα νὰ παίζῃ παιγνίδια καὶ ὄχι πιάνο...

—Εἶμαι ὅμως βέβαιος, ὅτι γρήγορα θὰ μετανοιώσῃ γιὰ τὴν κακή του πρᾶξι καὶ θὰ ζητήσῃ τὸν καλό του δάσκαλο.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

"Ιδε τὸν Ὁδηγὸν Ἔτους

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΘΥΕΛΛΑ

Στὸ "Εθνικὸ "Ὄνειρο" χαρισμένο

Τῆς φύσης τ' ἄγρια τὰ στοιχειὰ
ἔχουν ἀρχίσει πάλη·
ὁ οὐρανὸς ἐμαύρισε·
τὸ κῦμα στ' ἀκρογιάλι
χτυπᾶ μὲ λύσσα κι' ἡ ἀστραπὴ
τὰ σύννεφ' αὐλακώνει·
φυσᾷ ἀγέρας δυνατὸς
καὶ δέντρα ξαριζώνει.

Ἄρχισε ἡ μπόρρα, τὸ νερὸ
πέφτει μὲ τὸ κανάτι·
τῆς τρίχες τους σηκώνουνε
ἀγριεμμένοι οἱ γάτοι·
Οἱ ἄνθρωποι στὰ σπίτια τους
τρέχουνε μουσκεμμένοι,
φωτιὰ γιὰ νὰ στεγνώσουνε
ἐκεῖ τοὺς περιμένει.

Ξάφνου, μιὰ λάμψη κι' ἀστραπὴ
φαίνεται μεσ' στὸ σκότος
καὶ ὕστερα ἀκούγεται
ἕνας μεγάλος κρότος,
'Αστροπελέκι ἔπεσε
σὲ λίγο πέφτει κι' ἄλλο
καὶ τῶν στοιχειῶν τὸ πάλεμα
γίνεται πιὸ μεγάλο.

Στὴ λυσσασμένη θάλασσα,
ποὺ ὡς τὰ οὐράνια φτάνει,
μιὰ ψαροπούλα πολεμᾷ
νὰ "πιῇ μέσ' 'στὸ λιμάνι·
Παρακαλοῦν οἱ ναῦτες της
πρῶτα τὸν "Αη - Νικόλα
κι' ὅλοι κατόπι στὰ κουπιὰ
κάθουνται κ' «"Εγια μόλα!»

Μὰ ἐκεῖνος θὰ τοὺς ἄκουσε·
γιατ' ὕστερ' ἀπὸ 'λίγη
ὥρα σκορποῦν τὰ σύννεφα
κι' ὁ οὐρανὸς ξανοίγει.
Ὁ Φοῖβος τώρα στ' ἅρμα του
τόλόφωτο πρόβαλλει
καὶ στέλνει ἀχτῖνες ποῦ σ' τὴ γῆ
ζωὴ δίνουνε πάλι.

Νικητὴς τῆς Αὔριον

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ(*)

«"Ας μὴ μᾶς τυφλώνῃ ἡ εὐτυχία μας. "Ας μὴ λησμονοῦμε ποτέ, ὅτε ἡ λύπη διαδέχεται τὴ χαρά, καὶ ἡ χαρὰ τὴ λύπη. Τῆς ὧρες τῆς καλές, ἂς μετριάζωμε πάντα τὴ χαρά μας μὲ τὴ φροντίδα γιὰ τὸ μέλλον. Καὶ τῆς ὧρες τῆς ἀπελπισίας, ἂς παρηγορούμεθα σκεπτόμενοι, ὅτι θ' ἀνατείλῃ καὶ γιὰ μᾶς ξανὰ ἡ εὐτυχία. Ὁ ὕψιστος νόμος τῆς ἰσορροπίας βασιλεύει παντοῦ. Καὶ κάθε λύπη πληρώνεται στὸν καιρό της μὲ τὴν ἀνάλογη χαρά.

«"Αχ! ἂς ἦταν δυνατὸν νὰ μετροῦμε τὰ λόγια μας! Μακάριος ἐκεῖνος ποὺ ὀλιγώτερα λόγια εἶπε στὴ ζωή του. Μακάριος ἐκεῖνος ποὺ σταματᾷ ἐγκαίρως κάθε πρόωρη ὁρμὴ τοῦ λόγου του, ποὺ ζυγίζει καλὰ ὅτι θὰ πῇ, καὶ ποὺ σκοτώνει ὄχι μόνο τὸ κακό, μὰ καὶ τὸ ἀβλαβὲς ἀλλ' ἄχρηστο. Ἀμέτρητους ἐσκότωσαν τὰ λόγια τους. "Αλλους τοὺς ἔκαναν μισητούς, περιφρονημένους, γελοίους, Προσοχὴ λοιπόν! Κάθε λέξις ποὺ βγαίνει γίνεται στερεά, καὶ δὲν λιώνει πιά, παρὰ κυλάει γύρω μας, χαλίκι σκληρό, ποὺ ἄλλοτε γίνεται βάθρο γιὰ ν' ἀνυψωθοῦμε καὶ νὰ δοξασθοῦμε, καὶ ἄλλοτε μᾶς θάβει ὁλόκληρους σὲ κρῦο καὶ ἀπάισιο τάφο.

«Φιλοδοξία, ἐγωϊσμός! Λέξεις ποὺ ἔχουν ἀπὸ δυὸ σημασίες. Φιλοδοξία εὐγενὴς καὶ ταπεινή. Ἐγωϊσμὸς ὑψηλὸς καὶ χυδαῖος. Φιλοδοξία νὰ ὑψωθῇ κανεὶς γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ἀποτελεσματικώτερα τὴν πατρίδα του, καὶ φιλοδοξία νὰ ἀνοδειχθῇ γιὰ νὰ μπῇ στὰ μάτια τῶν ἄλλων. Ἐγωϊσμὸς νὰ χύσῃ πρῶτος τὸ αἷμά του στὴ μάχη, καὶ ἐγωϊσμὸς νὰ ἀναπαύεται αὐτός, καὶ ἂς δουλεύουν οἱ ἄλλοι. Δύο κόσμοι, δύο ἀντιλήψεις.

«Ἡ φλυαρία θυμίζει τὴν ἀνόητη κίσσα, ἡ κακολογία τὴν ἀπεχθῆ φρύνη, ἡ ραδιουργία τὴ φαρμακερὴ ἔχιδνα. Ὁ κακοῦργος γεννᾷ ἐνίοτε τὸν οἶκτο, ὁ ὑποκριτὴς ποτὲ τὸν δολοφόνο τὸν τιμωροῦμε, τὸν διπρόσωπο τὸν φτύνομε.

«Ὁ Θεὸς δὲν ἀφίνει κανένα ἄνθρωπο τελείως δυστυχῆ. Διότι σὲ ὅποιο βαθμὸ ἀπελπισίας εὑρίσκεται κανείς, τοῦ μένουν πάντοτε δύο σανίδες σωτηρίας: ἡ θρησκεία καὶ ἡ Πατρίς.»

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

(*) Ἡ ἀρχὴ του στὸ 1ον φυλλάδιο.

Η ΣΚΙΑ ΤΟΥ
(Ἱερὸν)

Περάσαν ἀπό τότε πολλοὶ χρόνοι
Μ' ἀντὶς νὰ Σὲ θάψουν τὰ χιόνια τῆς λήθης.
Ἡ σκιά Σου ὁλόενα γιγαντώνει.

Καὶ μοῦκρυψε τὸν ἥλιο, καὶ οἱ κάμποι,
Μοῦγειραν ξένοι, καὶ οὔτε φύλλο πειά,
Στὴ λεύκα μας, γιὰ μένανε δὲ λάμπει.

Τῶν μαυροφύλλων βαλανιδιῶν ὁ θόλος
Τρέμει τώρα ποῦ πνέει ὁ ἀγέρας·
Ἔτσι, ὅταν θυμοῦμαι Σε, φρίσσω ὅλος.

Στενημαχιωτάκι

ΕΛΠΙΣ

Σκυμμένος, ὡς φιλάργυρος ἐπὶ τῶν θησαυρῶν του, ὁ θνητὸς ἀναμετρᾷ τὴν εὐτυχίαν του. Ἀλλ' εὑρίσκων αὐτὴν ἐλλιπῆ, ὅπως κι' ἐκεῖνος διαρκῶς τὰ πλούτη του, στενάζει πάντοτε. Μὴ σκεπτόμενος πόσοι καὶ πόσοι ὅμοιοί του εἰς τὸν κόσμον, στεροῦνται καὶ τοῦ μυριοστοῦ τῶν ἀγαθῶν του, εἰς στιγμὰς παραφορᾶς ἐπικαλεῖται καὶ αὐτὸν τὸν θάνατον. Διατί; διότι δὲν εἶνε ὅσον αὐτὸς φαντάζεται εὐτυχής! Κάτι τοῦ λείπει ἀκόμη...

Ἡ τύχη, θέλουσα νὰ τὸν κορέσῃ, τοῦ ἐπισωρεύει καὶ ὅλα ἀγαθά. Ἡ εὐτυχία του γίνεται τόση, ὥστε ὁ κοινὸς θνητὸς νὰ ἰλιγγιᾷ, ἀναλογιζόμενος αὐτήν. Ὁ κάτοχός της ὅμως, ἀκόρεστος πάντοτε, δὲν τὴν εὑρίσκει τελείαν ἀκόμη. Τοῦ προστίθεται καὶ ἄλλη, ἀλλὰ πάντοτε, πάντοτε κάτι τοῦ λείπει...

Ἡ πρόνοια, διὰ νὰ τιμωρήσῃ τώρα τὴν τόσην του ἀχαριστίαν, πλήττει αὐτὸν μὲ τὰ μεγαλείτερα δυστυχήματα. Καμπτόμενος ὑπὸ τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς, ἀναλογίζεται κι' διὰ πρώτην φορὰν αἰσθάνεται τί εἶχε καὶ τί ἔχασε. Ἀλλὰ φεῦ! αἰσθάνεται προσέτι, ὅτι ἅπαξ πληγωθείς, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν πρώτην του εὐτυχίαν...

...Ἐν τούτοις εἰς τὸ βάθος τῆς δυστυχίας του, κάποιο φῶς φαίνεται λάμπον. Εἶνε ὅτι τὸ φῶς ἀγνώστου λιμανιοῦ σὲ μαύρη νυχτιὰ διὰ τὸ ἀπηλπισμένο καράβι. Νομίζει ὅτι θὰ τὸ χάσῃ. Ἐκεῖνο ὅμως εἶνε πάντοτε ἐκεῖ, τὸ βλέπει, τὸ αἰσθάνεται πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ψυχῆς του. Εἶσαι Σύ, ἀνίκητη ΕΛΠΙΣ, θεά ποῦ στήνεις τὸν χρυσό σου Θρόνο σὲ κάθε πονεμένη καρδιά. Καὶ σύ, θνητέ, μὴ στενάζεις πλέον. Ἡ τύχη δὲν σὲ ἐπλήξεν ὅσον ἔπρεπε. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη σὲ πλήξῃ, ἔλπιζε πάντοτε. Μὴ σκεφθῇς ποτέ, ὅτι ἡ Πρόνοια σὲ ἐγκατέλιπε. Τίς οἶδε! θὰ ἔχῃ κάποιο λόγο πάντοτε...

Μεγάλη Ἑλλὰς

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Εἰς τὸ Κάρδιφ τῆς Ἀγγλίας, μίαν ἡμέραν τοῦ χειμῶνος, οἱ δρόμοι ἦσαν σκεπασμένοι ἀπὸ χιόνι, ποῦ ἀπὸ τὸ ψῦχος εἶχε κρυσταλλώσῃ. Ὁ μικρὸς Τζών, ὃν καὶ τακτικὸς πάντοτε μαθητής, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔρθασε μίαν ὥραν ἀργότερα εἰς τὸ σχολεῖόν του.

— Γιατί ἄργησες ἔτσι σήμερα; τὸν ἐρωτᾷ ὁ καθηγητής του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε καθηγητά, ἀπαντᾷ ὁ μικρός· ἀλλὰ ἐπειδὴ οἱ δρόμοι γλιστροῦσαν ἀπὸ τὸ χιόνι, ἐγώ, ἐνῷ ἐπροχωροῦσα πρὸς τὰ ἔμπρός, ἔβλεπα μὲ μεγάλη μου ἔκπληξι, ὅτι ἔκανα πάντα ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Πῶς κατώρθωσες λοιπὸν νὰ φθάσῃς; τὸν ἐρωτᾷ πάλιν ὁ καθηγητής.

— Ἀπλούστατα, ἀπαντᾷ ὁ Τζών· τὸ βρῆκα στὸ τέλος: Γύρισα νὰ πάω στὸ σπίτι μου καί . . . ἦλθα στὸ σχολεῖο!

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) *Φαληρικὸς Διάβολος*

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ Σχολεῖον·

— *Στέφανε Δάφνης*, κλίνε μου τὴν θύραν!

Καὶ ὁ *Δάφνης Στέφανος*, ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, σηκώνεται καὶ .... κλείνει τὴν πόρτα!!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς

* * *

— Σὲ δέρνω, παιδί μου, γιατί σάγαπῶ.

Καὶ ὁ Μίμης, μορφάζων ἀπὸ τὸν πόνον:

— Ἄχ, τί νὰ σοῦ κάμω, ποῦ δὲν εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλος, γιὰ νὰ σοῦ δείξω κ' ἐγὼ τὴν ἀγάπη μου!

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Λαρισσαῖκο Ἀγκαθάκι

* * *

Ἡ μικρὰ Μαρίκα ἄκουσε ὅτι τὸ ἀστροπελέκι ἐσκότωσε ἕναν ἄνθρωπο καί, τρομαγμένη, ἐρωτᾷ τὸν μπαμπᾶ της:

— Τί πράγμα εἶνε αὐτὸ τὰ ἀστροπελέκι;

— Τίποτα, χρυσό μου, τῆς ἀπαντᾷ ὁ μπαμπᾶς· γιὰ νὰ σὲ ἡσυχάσῃ· ἕνα ἄστρο.

Καὶ ἡ μικρὰ Μαρίκα:

— Καλὰ τὸ ἄστρο· μὰ τὸ πελέκι τί εἶνε;

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Γῆν τῆς Ἑλλάδος

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ

ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1916

Μὲ τὰς 420 σελίδας του.—Μὲ τὰς 500 εἰκόνας του.—Μὲ τὸν θαυμάσιον «Ἐρωϊκὸν Δαλλινό».—Μὲ τὸ περιεργότατον ἀστυνομικὸν ἡ «Κασσετίνα».—Μὲ τὴν περιπετειώδη «Ἀρπαγὴν τῆς Ναδίας».— Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 8.*— **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** *δραχμ. 11*

Θὰ εἶνε ἕτοιμος μετ' ὀλίγας ἡμέρας καὶ θὰ ἀποστέλλεται ἀμὲ ἀμὲ ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

["Ἰδε Ὁδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀνθισμένης Πασχαλιᾶς

Α	ΔΙ	ΘΗ	ΔΗ	Α
ΝΑ	ΤΡΑ	ΜΙΣ	ΦΡΟ	ΤΗ
ΑΡ	ΜΗ	Η	ΤΕ	ΡΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ἀρχαίων θεαινῶν.

β'.) Διπλῆ Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

— Σπύρο, Δαγάη, Ἀμαλία, ἐμένα μ' ἀρέσουν πολὺ αὐτὰ τὰ ἄνθη.

— Ποιά, καλέ;

— Μὰ σᾶς τὰ εἶπα καὶ τὰ δυό!

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Triangle

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικητοῦ τῆς Αὔριον

* * * * * * = Ἀσθενής.
* * * * * = Ἄβυσσος.
* * * * = Ἀναγιγνώσκειν.
* * * = Ψυχή.
* * = Ἀπό.
* = Φωνῆεν.

Νὰ μεταφρασθοῦν αἱ ἄνω λέξεις εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ νὰ συμπληρωθῇ τὸ Τρίγωνον, εἰς τὸ ὁποῖον ὁρίζοντίως καὶ καθέτως ἀναγιγνώσκονται τὰ ἴδια.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδευόνται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 1ου φύλλου

α'.)

6	2	7	10	3	= 28
4	3	7	8	6	= 28
7	6	7	5	3	= 28
9	6	10	2	1	= 28
5	8	6	7	2	= 28

β'.) Κρήτη, Χίος, Ζάκυνθος, Ρόδος.—γ'.) Dieu voit tout.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ

τοῦ τόμου τῆς *Διαπλάσεως* τοῦ 1916, κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, θὰ εἶνε ἕτοιμα μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὸ Γραφεῖόν μου καὶ θὰ στέλλωνται καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 2.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 19ην Δεκεμβρίου 1916.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» κ. Νικόλαος Π. Παπαδόπουλος μ' ἐπεφόρτισε νὰ εὐαιδιάσω τὰς θερμοτέρας του εὐχαριστίας εἰς ὅλους ὅσοι τὸν συνεχάρησαν καὶ τὸν εὐχήθησαν διὰ τὴν ὀνομαστικήν του ἑορτήν. Εἶνε τόσο πολλοὶ οἱ καλοί μας αὐτοὶ φίλοι, ποῦ τοῦ ἔστειλαν γράμματα, ἐπισκεπτήρια, δελτάρια, εἰκονογραφημένες κάρτες κτλ. ὥστε ἀδυνατεῖ νὰ εὐχαριστήσῃ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον. Τοὺς εὐχαριστῶ λοιποὺς ὅλους· μαζὶ καὶ τοὺς ἀντεύχεται καὶ τοῦ χρόνου, μὲ ὑγείαν καὶ ὅ,τι ἐπιθυμοῦν!

ΤΑ ΧΡΥΣΟΔΕΤΑ

Ὅπως βλέπετε εἰς τὴν σχετικὴν ἀγγελίαν, ὁ νέος τόμος τῆς «Διαπλάσεως» τοῦ 1916 θὰ εἶνε ἕτοιμος μετ' ὀλίγας ἡμέρας,—ἕτοιμος ἐνωμένος εἰς βιβλίον μὲ χρωματιστὸν ἐξώφυλλον ἢ χρυσόδετος. Ἐπίσης καὶ καλύμματα τοῦ ἰδίου τόμου, δι' ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ φυλλάδιά των. Ἀλλ' αὐτὰ φέτος εἶνε ἀκριβότερα· ἀντὶ δρ. 1,70 θὰ πωλοῦνται δρ. 2. Ἐπίσης οἱ χρυσόδετοι τόμοι «Διαπλάσεως»—καὶ ὁ ἐφετεινὸς καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ 1906 προηγούμενοι,—θὰ πωλοῦνται, ὄχι πρὸς δρ. 10 ὡς μέχρι τοῦδε, ἀλλὰ πρὸς δρ. 11. Καὶ τοῦτο, διότι τὰ ὑλικὰ τῆς βιβλιοδεσίας εἶνε σπάνια καὶ ὑπερτριπλασιασμένα.

Διὰ τὸν ἴδιον λόγον, δὲν ἔδεσα φέτος πολλοὺς τόμους οὔτε πολλὰ καλύμματα ἔκεια. Ὥστε ὅσοι θέλουν, ἂς σπεύσουν νὰ μοῦ κάμουν τὰς παραγγελίας των ἀπὸ τώρα.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ

Ὑπενθυμίζω διὰ τελευταίαν φορὰν, ὅτι ὅσοι θέλουν νὰ ἔχουν καὶ φέτος τὰ περσινά των ψευδώνυμα, πρέπει νὰ τὰνανεώσουν *μέχρι τῆς 31 Δεκεμβρίου*· ἄλλως δὲν ἐγγυῶμαι ὅτι θὰ τὰ εὕρουν ἐλεύθερα. Ἐπίσης, ἐντὸς τῆς ἰδίας προθεσμίας, οἱ ἔχοντες Εὔσημα, πρέπει νὰ μοῦ στείλουν τὴν σχετικὴν Σημείωσιν, ἄλλως δὲν θὰ τοὺς *ἀναφέρω εἰς τ'* Ἀποτελέσματα.

Ἄνθος τῶν Λειμώνων, χαίρω ποῦ σοῦ πέρασε τὸ πόδι, χαίρω ποῦ σοῦ πέρασε καί . . . ἡ λίγη τεμπελιά. Γράφε μου λοιπὸν τώρα!

Εὐχαριστῶ πολύ, *Ἀντ. Ἀθ. Δελ.* Ἂν ἔχῃς τὸ βιβλίον, θὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν νὰ μοῦ τὸ στείλῃς, διότι ἡ περίληψις δὲν θὰ μοῦ ἐχρησίμευεν εἰς τίποτε.

Δοξασμένα! Ἀθῆναι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνέκρινα καὶ σοῦ ἔγραψα διατί. Ζήτησε τὰ γράμματά σου ἀπὸ τὸ Πόστ - Ρεστάντ.

Εἶνε ἁπλούστατον, *Φωτεινὴ Σάντρη*: Ἡ *Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου*, μαζὶ μὲ κάθε γράμμα της, καθ' ἑβδομάδα, μοῦ στέλλει καὶ δυό-τρία πραγματάκια διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς, ὅλα ὡραιότατα. Ἔτσι τὴν βλέπεις τόσον συχνά.—Νὰ καὶ σήμερα μοῦ ἔστειλε. Καὶ μοῦ παραγγέλλει κι' ἄλλα φυλλάδια δι' ἀγοραστάς της. Τὴν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ προσοδεῦον ξεσπάθωμα.

Αἱ «Κυριακαὶ» θὰ γίνουν, *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, ἀλλὰ δὲν τὰς ἀνέφερα εἰς τὸν Ὁδηγόν, διότι ἀφίνω πρῶτα νὰ γίνουν.—Ὥστε κατὰ τὰ διάστημα τοῦ 1916, τὰ πιὸ πολλὰ Π. Πνεύματα εἶνε δικά σου καὶ τῆς *Ἐλπίδος τῆς Ἑλλάδος* (ἀπὸ 7.) ἐνείνη ποῦ εἶχε τὰς περισσοτέρας προτάσεις διὰ Μικρὰ Μυστικὰ εἶνε ἡ *Φούλα* (48.) καὶ τὰ περισσότερα δραβεῖα (ἕνα Α', δύο Β', δύο Γ') τὰ ἐπῆρεν ἡ *Χάρις*. Τὰ μάθαμε κι' αὐτά!

Φύλλα συνδρομητῶν, *Ἀκτή*, δὲν μοῦ περισσεύουν νὰ στέλλω καὶ πρὸς ἀγοραστάς, ὄχι μόνον πρὸς 20 λεπτά, ἀλλὰ καὶ πρὸς 40 ἂν μοῦ τὰ ἐπλήρωναν. Μὲ αὐτὴν τὴν ἀκρίβειαν, δὲν τυπώνω παρὰ ὅσα χρειάζονται ἀπολύτως.

Ναί, τὸ θυμοῦμαι πολὺ καλά. *Κεκρυμμένε Θησαυρέ*: τὸ καλοκαίρι εἶσθε τρεῖς στὰ βραχάκια τοῦ Φλήρου, καὶ τώρα εἶσθε τρεῖς στὸν ἴδιο πάγκο τοῦ Σχολείου. Τί ὡραία ποῦ θὰ περνᾶτε! Ἀλλὰ... ὄχι κουδεντούλα στὸ μάθημα, προσοχή!..—Εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα.

Λάθος ἔκαμα, *Βαρβαρομάχε Ἑλλάς*, τότε ποῦ σᾶς εἶπα, ὅτι ὁ Ἀγελὰς αὐτοκτονεῖ, ἐνῷ τὸν τρώγει ὁ καρκαρίας. Ἀλλὰ εἶχα διαβάσῃ πρὸ καιροῦ τὸ μυθιστόρημα καὶ δὲν ἐνθυμούμην καλὰ αὐτὴν τὴν λεπτομέρειαν τοῦ τέλους. Γιὰ νὰ σᾶς διαλέξω ἕνα, βλέπετε, διαβάζω πενῆντα καί... καμμιὰ φορὰ τὰ μπερδεύω στὴ κεφάλι μου. Ἕνα μόνο πρᾶγμα δὲν μπερδεύω ποτέ: τὸ ποιὸ εἶνε ὡραῖο καὶ κατάλληλο γιὰ σᾶς, καὶ τὸ ποιό δὲν εἶνε...

«Δὲν ἔξερες μὲ πόσην εὐχαρίστησιν σὲ διαβάζω τώρα,—μοῦ γράφει ὁ *Γερμανόπαις*,—καὶ διχαιώνω πολὺ ἐκεῖνο τὸ παιδάκι ποῦ, ὅπως μᾶς λέγει ὁ κ. Φαίδων στὴ σημερινή του θαυμασίαν ἐπιστολήν, ἤλθε μόνο του νὰ πάρῃ τὸ φύλλον σου, ἐνῷ ἔξω ἡ σφαῖρες ἔπεφταν ἄφθονες. Αὐτὸ δὲν μοιάζει μὲ τὸν γενναῖο στρατιώτη, ποῦ πηγαίνει νὰ πάρῃ τὴν σημαία τῆς Πατρίδος του, χωρὶς νὰ φοβῆται τὴς ἐχθρικὲς βόμβες;»

Νὰ καὶ ἡ *Πορτοκαλιανὴ Μελαχροινούλα*, ποῦ μοῦ γράφει διὰ πρώτην φορὰν, ὕστερ' ἀπὸ 9 χρόνια ποῦ εἶνε συνδρομήτρια! Πῶς ἐδάσταζε τόσον καιρό; Ἂς ἐλπίσω, ὅτι θὰ ἐξακολουθήσῃ.

Εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, *Ι. Α. Πολυχ.* Πῶς; καὶ οἱ λαμβάνοντες ἔπαινον εἰς τὸν Διαγ. Ξεσπαθώματος, ἀμοίβονται μὲ βιβλία ἐκ τοῦ Γραφείου μου. Διάβασε μὲ προσοχὴν τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ Ξεσπαθώματος εἰς τὸ 44ον φύλλον, νὰ τὸ ἰδῇς.

Ἡ *Χρυσαυγὴ* μοῦ γράφει: «Καὶ τὸ δεύτερον φυλλάδιόν σου ἦτο ἔξοχον. Ἀπ' ὅλα εἶχε! Δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ συνδρομητὴς ἢ ἀγοραστής, εἰς τὸν ὁποῖον νὰ μὴν ἤρεσε καὶ ἂν δὲν ἤρεσεν εἰς κανένα, θὰ εἶνε ἀχάριστος. Εἶμαι ὅμως περίεργη νὰ μάθω ποιός εἶνε αὐτὸς ὁ Ἀνανίας...»—Πάλι τὰ ἴδια; Δὲν τὰ εἶπαμε; Εἶνε ... ὁ Ἀνανίας!

Ὄχι, *Δόξα τοῦ Κωνσταντίνου*, ὁ Ἀνανίας ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μὴ μεγαλώνῃ ἐκ φύσεως· δὲν μεταχειρίζεται «τεχνητὰ μέσα» ποῦ νὰ μπορῇ νὰ σᾶς τὰ πῇ.—Ναί, μὲ τὸ φετεινό σου ψευδώνυμο θὰπαντήσης στὸ Δημοψήφισμα.

Κ' ἐγώ, *Ἀρκουδιόρη*, εὐχαριστοῦμαι πολὺ ποῦ ἀπέκτησα ἕνα τόσῳ καλὸν φίλον, ἐνθουσι-

ιδη καὶ ξεσπαθώνοντα, σὰν καὶ σένα. Καὶ δὲν ἀφιβάλλω,—τί λόγος!—ὅτι «διαφέρεις πολὺ» ἀπὸ τὸ ψευδώνυμον ποῦ ἐπῆρες. . .

Τὸ *Χαμόγελο τῆς Νίκης* μοῦ γράφει: «Δὲν μπορεῖς νὰ φανταστῇς μὲ πόσην χαρὰν ἔγειναν δικά τὰ φύλλα σου στὸ σχολεῖο ἀπὸ τοὺς ἀγοριστάς μου. Ἀνάπραστε! Δὲν ἐπρόφθανα νὰ δίνω καὶ σὲ λίγα λεπτὰ δὲν εἶχα πιὰ κανένα...» Αὐτὸ γίνεται 'ς ὅλα τὰ σχολεῖα!

Καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ! Ὁρίστε ποῦ μοῦ τὸ καταγγέλλει *σήμερα* καὶ ὁ *Α.Δ.Π.* Τὸ ποίημα «Ἀγοριάστος καὶ Σπουργίτης» ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Σελίδα Σ.Σ. τοῦ ἰοῦ φύλλου, εἶνε ἀντιγραφὴ ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν» τοῦ 1897. Ἔτσι λοιπόν; ἀντιγραφὲς θὰ μοῦ στέλνετε νὰ δημοσιεύω; Ὤ-ριτε! Ἀφίνω δὰ καὶ τὰ Παιδ. Πνεύματα ποῦ μοῦ καταγγέλλει ὁ *Γ. Χ.* Μὰ πρωτότυπα, παιδιά μου, καινούργια, δικά σας θέλω,—πῶς νὰ σᾶς τὸ πῶ;

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ξανθὴ Πρεγκηποπούλι, Λυδία Λίθος, Γυθειωτάκι* (τὸ ποιημάκι, ἂν ἔχω τόπο, στὸ πρόσεχές.) *Πειρατὴς* τοῦ *Αἰγαίου, Διάττων Ἀστήρ, Βασίλ. Κ. Μουσ., Θαλασσοποθλὶ* τοῦ *Στόλου, Ἥρως* τοῦ *Σουλίου, Νικητὴς τῆς Ἀθρίου, Νυκτολούλουδο, Στενημαχωτάκι* καὶ *Ὑποβρύχιος Ἄμυνα.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Λουλούδια».—«Διήγημα».—«Ὁ Πλήρης».—«Ὁ νέος βασιλιᾶς τῶν ζώων».—«Ἡ φτωχομάννα».—«Τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ μας».—«Ὁ βράχος».—Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδ. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 31 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀ. νήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: *Γενναία Ψυχή*, ἀ. (ΠΖ). *Πειρατὴς* τοῦ *Αἰγαίου*, ἀ. (ΕΣ). *Ἥρως τῆς Γραβιᾶς* ἀ. (ΙΑ). *Οὐράνιος Θόλος*, κ. (ΧΧΧ). *Ἐλευθέρα Ἑλλάς*, ἀ. (ΓΖ). *Ἑλληνικὴ Γῆ*, κ. (ΛΑ). *Γέρω - Δῆμος*, ἀ. (;;+). *Μικρὸ Ζιζάνιον*, ἀ. (ΝΤ). *Ἀρκουδιάρης*, ἀ. (ΒΠ). *Ἕλλην* τοῦ *Ὀλύμπου*, ἀ. (ΓΣ), *Φωτεινὴ Σάντρη*, γ. (ΔΧ). *Κῦμα τῆς Πατρίδος*, ἀ. (ΛΔ). *Δοξασμένοι Ἀθῆναι* ἀ. (ΙΚ). *Ναυαγὸς* τοῦ *Ἀέρος*, ἀ. (ΜΑ). *Ποιησαΐτιανὴ Μελαχρινοούλα*, κ. (ΕΒ). *Ἑλληνικὴ Φιλοξενία*, κ. (;;;). *Φλόρα*, ἀ. (ΧΔ). *Ἑλληνικὸς Παιάν*, ἀ. (ΒΚ). *Θαλασσοπόρος τῶν Κυκλάδων*, ἀ. (ΙΔ). *Ἐθνικὸς Ἐγωϊσμός*, ἀ. (ΔΜ). *Καστελλία Πηγή*, κ. (ΑΜ). *Μαθουσάλας*, ἀ. (123). *Ἑλληνόπουλο*, ἀ. (ΔΚ). *Ἑλληνικὸς Οὐρανὸς* ἀ. (ΑΚ). *Ρεμβώδης Κόρη*, κ. *Γαρδένια*, κ.

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: *Ἀκαταμάχητος Σιρακηλάτης*, ἀ. *Λυδία Λίθος*, κ. *Γυθειωτάκι*, ἀ. *Βυζαντινὸς Ἀετός*, ἀ. *Χάων*, ἀ. *Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών*, ἀ. *Ἀραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς*, ἀ. *Δάφνης Στέφανος*, ἀ. *Θηλυκὸς Ἔφεδρος*, κ. *Τουρκαμερίκης*, ἀ. *Μικρὸς Σουλιώτης*, ἀ. *Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου*, ἀ. *Ἀκτή*, κ. *Ναυτάκι τῆς Λήμνου*, ἀ, *Κεκρυμμένος Θησαυρός*, κ. *Ἵππευς τοῦ Θανάτου*, ἀ. *Καμέλια* κ. *Ρωβύρος*, ἀ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: τὸ—*Ἄνθος τῶν Λειμώνων* (0) μὲ *Λατρευτὴν Πατρίδα, Μεγάλην Ἑλλάδα, Κόρην τῶν Κυμάτων, Χάρων, Χρυσῆν Καρδιάν, Ἀκτῖνα, Ἐγγλεζάκι.*—ἡ *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (0) μὲ *Ἥρωα τοῦ Σουλίου, Νικητὴν τῆς Ἀθρίου, Ματωμένο Ἠλιοβασίλεμμα.*—ὁ *Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου* (0) μὲ *Ὑποβρύχιον Ἄμυναν, Λατρευτὴν Πατρίδα, Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων.*—ὁ *Κεκρυμμένος Θησαυρὸς* (0) μὲ *Στενημαχωτάκι, Ἀγριοβιολέττταν, Ἀστέρα τοῦ Βέγα.*—ὁ *Ἑλληνικὸς Οὐρανὸς* (0) μὲ *Δοξασμένην Ἑλλάδα.*—ὁ *Διάττων Ἀστὴρ* (0) μὲ ὅλους τοὺς Ἀστέρας.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Ν. Γ. Πόθον* (εὐχαριστῶ πολύ) *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν* (χαίρω ποῦ ἦτο ὅ,τι σοῦ ἐχρειάζετο) *Μέγαν Ναπολέοντα* (ἔχει καλῶς· εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλὰ λόγια) *Λελὲν Π. Νικ.* (ναί, τὸ βλέπεις στὸ σημερινό) *Δημήτριον Π.* (ναί, ἀλλὰ δὲν ἐδιάβασες καὶ τὸν Ὀδηγόν) *Χρυσῆν Ἀκτῖνα* (τῆς τὸ ἐνέκρινα μετὰ χαρᾶς) *Νίκην* (θὰ σοῦ στείλω κάλυμμα μάλις ἑτοιμασθῇ· εὐχαριστῶ) *Κωνστ. Δ. Ἑλ.* (αὐτὸ λέγεται καὶ ἐλονοσία) *Ἑλληνικὸν Παιᾶνα* (ἔχει καλῶς) *Ναυτάκι τῆς Καβάλλας* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) *Ἄσμα τῆς Ἀηδόνος* (ὅπως θέλεις.)

Ζοφεράν Νύκτα, Ἠλ. Ν. Φοίφαν, Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο, Μαίρην Ζ, Ἔλδαν Βίρχ, κτλ. κτλ. (εὐχαριστῶ θερμῶς.)

Τιάρκον, Μικρὸν Σουλιώτην, Ἀντ. Ν. Παβ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Ἕλληνα τοῦ Ὀλύμπου, Ὑπερασπιστὴν τῆς Σπάρτης (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12ην Δεκεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ Δεκεμβρίου-Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Μαρτίου.

24. Λεξίγριφος

Ἀπὸ τὸ πρῶτον, λῦτά μου,
Ἀποτελεῖται ἡ πλάσις.
Σύμφωνον τάλλο γαλλικόν
Καὶ μὲ τὰ δύο ἡ πλάσης
Ἀρχαῖον ἀριστούργημα,
Ποίημα, ποῦ ἐπίσης
Τὸ ἐξύμνησε κ' ἐθαύμασε
Ἀνατολὴ καὶ Δύσις!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διάττοντος Ἀστέρος

25. Συλλαβόγριφος

Ἂν τάλφαβήτου γράμμα
Μὲ ζῶον συνδυάσης,
Ἕνα ποτὸν ὑραῖον
Θὰ μᾶς παρασκευάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

26. Μεταγραμματισμός

Βάλε σίγμα ἀντὶ τοῦ ρῶ
Καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὸ φτερό,
Ἐν ἀμάξι νὰ χαθῇ
Καὶ τραγοῦδι νὰ κουσθῇ.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτευμένο Συριανάκι

27. Ἀρχαῖον Αἴνιγμα

Ἄγγελος ἄλαλος,
Ἐπιστολὴν ἄγραφον
Εἰς πόλιν ἀθεμελίωτον
Τὸ πάλαι ἐκομίσατο.

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Ι. Μακρυμιχάλου

28—32 Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ζῦθος, αὖτυ, νόσος, βέλος, ζῆλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ναυάρχου

33. Ἀριθμητικὸν Παίγνιον

Μεταξὺ τῶν ἀριθμῶν, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δὲν θὰ μεταβληθῇ, νὰ παρεντεθοῦν τὰ σημεῖα οὕτως, ὥστε τὸ ἐξαγόμενον τῶν πράξεων ποῦ θὰ σημειωθοῦν, νὰ εἶνε 0:

20, 10, 3, 5, 15 — + : × = 0

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἱππότου

34. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἤπειρον, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα μέρος τῆς λέμβου:

1, Δένδρον διπλοσμηνικόν, 2, Ἀρχαῖος φιλόσοφος, 3, Ζῶον χρήσιμον. 4. Πτηνὸν ᾠδικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Καίσαρος

35. Γρίφος

					δου		
	τέτις						
οὗ δεινὰ		οἶκοι	δου	ρῖ	δον	Λευ	ν
	τέτις		δοῦ		δου		
					δου		

Ἐστάλη ὑπὸ Εὐαν. Ι. Μακρυμιχάλου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—15]

Η «*Ἑνωτικὴ Ἰσχὺς*» ὑποσχεται γενναία ὑποστήριξιν εἰς τὴν ***Λατρευτὴν Πατρίδα.***

[ΙΖ'—16]

Σ' ὅλους σας ἀπευθύνω παράκλησιν θερμὴ στὸ **ΑΝΘΟΣ ΤΩΝ ΛΕΙΜΩΝΩΝ** τὴν ὑψηφ[ίσ]ας λευκήν.

[ΙΖ'—17]

Ψηφίσατε τὸ **ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ** τὸ ὡραιότερο, πατριωτικότερο ψευδώνυμο.

[ΙΖ'—18]

ΕΛΛΗΝΟΠΑΙ,

Σὲ ὑποστηρίζομεν. Στεῖλε ἀντιπρόσωπο Ἑρμοῦ 37, Ἀθήνας, ἡμέραν Πέμπτην, 4 μ.μ.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ
ΔΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 7—13 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Χαΐζηπαναγιώτης, Α. Κ. Φοίτας, Γ. Ι. Σκούρτης, Ι. Ν. Ἀάφης, Ζοφερὴ Νύξ, Θ. Γιαννουλόπουλος, Ἀντ. Α. Δεληγιάννης, Πόθος τοῦ Κωνσταντίνου, Κεκρυμμένος Θησαυρός, Κ. Π, Καρανίκας, Ι. Π. Πίππας, Θ. Α. Μπιζάκης, Κ. Α. Θησεύς, Δ. Ι. Παναγιωτόπουλος, Γ. Ε. Ὄλσεν, Γερμανόπαις, Κλάφ Χριστιάνζεν, Ἀλβ. Φρίντεμαν, Ἀστ. Δ. Κανέλλης Ἕνας χωρὶς ὑπογραφὴν, Εὐαγ. Γ. Μωραΐτης Βασ. Ν. Ἀντωνόπουλος, Π. Πλαπούτας Ε. Βα νίκος, Ἰω. Γ. Σπηλιόπουλος, Ἰω. Κουδούνα Ἀνδρ. Γ. Βλαστός, Μπεμπίνα Δεληγιάννη, Ι. Δελοῦδης, Π. Α. Ἀλεξόπουλος, Α. Δ. Οἰκονόμου, Π. Βαλλότερ, Βασ. Κόλλιας Δ. Κ. Μανωλίδης, Ἀγγελική Κ. Μανωλίδου, Νικ. Ι. Τσάμης Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Γενναία Ψυχή, Βικτ. Αἰ Λιβαδᾶς, Σοφ. Γ. Νικολαΐδης.

ΒΟΛΟΥ: Κ. Ε. Οἰκονομόπουλος, Θ. Β. Λόγης, Δημ. Α. Τάτσιος.

ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ: Ι. Σπ. Σαρρῆς, Ν. Κ. Σωτηρόπουλος.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Κ. Χρηστοβασίλης.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Κ. Καπετανάκης.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Γ. Κοτρόζος, Ἀρ. Α. Γκίνης Ναπολέων Φ. Ρουβινέτης, Νικ. Κ. Δρούγκας Αθ. Μπινιάρης.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γ. Κ. Κουτσαΐμένης, Α. Δ Ἀδαμόπουλος.

ΠΑΤΡΩΝ: Ἀελὲς Γ. Νικολόπουλος, Μαρία Χ. Τριάντη, Μπεμπούλα Γιαννουλοπούλου, Μαρία Παπαγιαννοπούλου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Στ. Ν. Σαρρῆδης, Γρ. Ι. Ἀθ μυράντης, Γ. Ε. Παππᾶς, Στ. Π. Παππᾶς, Θω μᾶς Ι. Πολίτης, Ἀντωνίας Χ. Κορωναίου, Χρ Α. Καραβίας, Σοφία Α. Καραβία, Βασ. Π Μούντανος Στ. Δ. Κατράκης.

ΠΥΡΓΟΥ: Ιμ. Εὐθ. Δημακόπουλος, Σπ. Π Πετριτσόπουλος, Ἰωαν. Τρ. Μακρυγιάννης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Γεωρ. Ι. Δαφνγιάννης, Γ. Κ Καρλῆς, Ἰω. Χ. Ντασάκης, Γ. Αθ. Ξυνογαλᾶς

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἰω. Δ, Νικολαΐδης.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν ἐπὶ τὴν Κλρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς ΑΝΔΡ. Γ. ΒΛΑΣΤΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΔΗΜ. Α. ΤΑΤΣΙΟΣ ἐν Βόλῳ καὶ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΙΚ. ΚΑΛΗΣ ἐν Τριπόλει οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου.

Τύποις **ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΛΑΚΗ**—*Ἐδριανίδου 3 Ἀθῆναι.*